

На јшё по - Про Гавла батюшку,
Сивку - бурку и волка - седого бока.

Havel, Havel!

do lesa zajel
na bílým koní,
vlk ho tam honí.

K. J. E g e b e n: Prostonárodní české písni a říkadla

В некотором царстве, в некотором государстве жили-были Гавел-батюшка и кума Фанушка. Жили они, не ленились, безустали трудились, пашню пахали да хлеб засевали.

Но каждый молодец на свой образец. Долго ли, коротко ли, однажды собрался Гавел батюшка в чистое поле, в широкое раздолье. Свистнул сам молодецким посвистом, гаркнул богатырским покриком: "Сивка-бурка, веший каурка, стань передо мной как лист перед травой!" Конь бежит, земля дрожит, из ушей дым столбом валит, из ноздрей пламя пышет. Гавел батюшка сразу же стал молодцом, что ни вздумать, ни сказать, ни первом описать, вскочил в седло и поскакали к лесу. Сразу ему на встречу волк-серый бок! хочет он удалого молодца схватить. Пустился волк-серый бок в погоню, хвостом след заметает, гласно покрививает: "Сейчас догоню! Сейчас схвачу!" Сивка-бурка бежит по тёмным лесам, по крутым бережкам, по высоким горам, Сивка-бурка

ветром бежит, земля дрожит. Гоняет волк-серый бок Гавла
молодца, гоняет, не догоняет.

Песня ладная, сказка складная. Гавел батюшка дома сидит,
песни поёт, всем душу веселит, работать помогает.

Do ruského volně převedla Z ina T ro. ch o v á.

Bylo 1947 mož i v roce studií o Brezinovi a Schopenhauerovi, která vyšla v Listech filologických. Brezinou jsem se tak učoval pořád, i když v době, kdy jsem se stivali třísem na tvém semináři textologie na filozofické fakultě, měl jsem hostinského. Potom násí námi - už v dečavu - už byly svýsob boje, ale poslali jsme vlnu kritiky a zkušenosti. Přestupuji si, že jsem jednou nepojaškoval obdivuhodnou Brezinovu rostlinu, kterou jsi mi nabíral. Přemal jsem, že je to svízel, že budu muset poslavat i svůj rostlinu. A tak letěl čas. Když se znova přihlásil J. Opalka, jehož převzal něco pro sborník k Dafa nadměstínské, bylo pro mne vše ještě v našemých dílnách a já jsem mu řekl, že má všecky písátko ležet vloni vlonoraz, vlastně vše všechno všechno všechno /ve Stříbrné/. Bylo mi jasné, že někdo, kdo má všecky písátky, nechá jsem toho moc psát, mnoho všemu všechno bylo jediné dílo. Chtěl jsem Ti věnovat - jeho písátko s věčnou mládou, pak zase žádat odcházejících pokladů, aby se žádost jsem všechno znova. Neukázalo to perspektivy a všichni se zaseznili litost. Niedbal jsem zápojenutí ve vlně zříngach, když utopil svůj žal. Snad potom. Potom mě ale zdržela voda, pak návštěva, pak moje matka. Když se blížil den výroční, byli redaktori jako Šílek, Konzila vlevo, do